

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 7. srpna 2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Jonákové, Ph.D., a soudců JUDr. Pavla Zelenky a JUDr. Kateřiny Korečkové, Ph.D., v trestní věci obžalovaného [REDACTED] narozeného [REDACTED] o odvolání obžalovaného a poškozené nezletilé [REDACTED] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2023, č. j. 9 T 1/2023 – 454,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného a poškozené nezletilé [REDACTED] částečně **ruší**, a to ve výroku o vině pod bodem 1., ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě nemajetkové újmy.

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. se **znovu rozhoduje**

takto:

Obžalovaný

[REDACTED] narozený [REDACTED] v Hradci Králové, bytem [REDACTED] nezaměstnaný,

je vinen, že

v nepřesně nezjištěné dny v období roku 2015, nejdříve od [REDACTED] 2015, do nejméně [REDACTED] 2019 nejprve v bytě na adrese [REDACTED] a následně v bytě na adrese [REDACTED] v [REDACTED] opakovaně, nejméně ve 30 případech, s dcerou svojí družky poškozenou nezletilou [REDACTED] narozenou [REDACTED] jejíž věk znal, uskutečnil pohlavní styk v době, kdy spala na gauči v [REDACTED] pokoji, zneužívaje jejího spánku, u čehož se i sám sebeuspokojoval, kdy nejprve ji asi v 10 případech osahával přes oblečení zejména v oblasti hýždí a nohou, následně ji začal osahávat i pod oblečením přímo na přirození, přičemž nejméně v 10 případech jí

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDACTED]

přítom zaváděl svoje prsty nejméně do poševní předsíně a v 5 případech jeho jednání skončilo tím, že si penis pak ještě třel její rukou, kterou si na penis přiložil, kdy poškozená se v důsledku jeho jednání probouzela, ale z obavy, jak by zareagoval, kdyby zjistil, že o jeho jednání ví, předstírala, že spí, a k ukončení jeho jednání jej nakonec přiměla pokaždé až tím, když se začala vrtět tak, že si mohl myslet, že už se probouzí, a proto svého jednání zanechal,

tedy

zneužil bezbrannosti jiného k pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží a čin spáchal na dítěti mladším patnácti let,

čímž spáchal

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

za tento zvláště závažný zločin a za přečin šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, ohledně něž zůstal výrok o vině nezměněn, podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci**, a to mobilního telefonu zn. Huawei [REDAKCE] s IMEI [REDAKCE] se SIMkartou a gelovým pouzdrům.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené nezletilé [REDAKCE] narozené [REDAKCE] zastoupené zmocněnkyní [REDAKCE] AK I [REDAKCE] částku [REDAKCE] Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená nezletilá [REDAKCE] odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

I.

Napadený rozsudek

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2023, č. j. 9 T 1/2023 – 454 (dále jen „napadený rozsudek“) byl obžalovaný [REDAKCE] (dále jen „obžalovaný“) uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (bod 1. napadeného rozsudku) a přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (bod 2. napadeného rozsudku), které podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchal následovně:

- 1) *v nepřesně nezjištěné dny v období od roku 2014 do [REDAKCE] 2020 nejprve v bytě na adrese [REDAKCE] a následně v bytě na adrese [REDAKCE] opakovaně, nejméně ve 30 případech, s dcerou svojí družky poškozenou nezletilou [REDAKCE] narozenou [REDAKCE] jejíž věk znal, uskutečnil pohlavní styk v době, kdy spala na gauči v [REDAKCE] pokoji, zneužívaje jejího spánku, u čehož se i sám sebeuspokojoval, kdy nejprve ji asi v 10 případech osahával přes oblečení zejména v oblasti býždí a nohou, následně ji začal*

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

osahávat i pod oblečením přímo na přirození, přičemž nejméně v 10 případech jí přitom zaváděl svoje prsty do její pochvy a v 5 případech jeho jednání skončilo tím, že si penis pak ještě třel její rukou, kterou si na penis přiložil, kdy poškozená se v důsledku jeho jednání probouzela, ale z obavy, jak by zareagoval, kdyby zjistil, že o jeho jednání ví, předstírala, že spí, a k ukončení jeho jednání jej nakonec přiměla pokaždé až tím, když se začala vrtět tak, že si mohl myslet, že už se probouzí, a proto svého jednání zanechal,

- 2) dne [REDACTED] 2022 v době mezi 20:57 až 21:40 hodin z místa svého bydliště na adrese [REDACTED] okres [REDACTED] za použití aplikace WhatsApp instalované v jeho mobilním telefonu značky [REDACTED] poškozené nezletilé [REDACTED] narozené [REDACTED] jejíž věk znal, poslal celkem 10 pornografických GIFsouborů, obsahujících krátkou sekvenci průběhu různých heterosexuálních praktik mezi dospělými osobami.
2. Za uvedené trestné činy byl obžalovaný odsouzen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu se SIMkartou a gelovým pouzdrém.
3. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozené nezletilé [REDACTED] (dále jen „poškozená“) na náhradě nemajetkové újmy částku [REDACTED] Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Odvolání a vyjádření k němu

4. Proti napadenému rozsudku podali odvolání obžalovaný a poškozená.
 - a)
5. Obžalovaný podal odvolání hned po vyhlášení napadeného rozsudku proti všem výrokům prostřednictvím svého obhájce Mgr. Martina Janečka a jeho prostřednictvím odvolání posléze také odůvodnil. Obžalovaný v odůvodnění uvedl, že vady napadeného rozsudku spočívají v nesprávném způsobu hodnocení provedených důkazů, které nebyly hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., současně nebyla respektována zásada „in dubio pro reo“, v důsledku čehož soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým závěrům a v návaznosti na to i k nesprávnému právnímu posouzení jednání, z nějž byl obžalovaný obžalován.
6. Obžalovaný uvedl, že soud prvního stupně ve svých závěrech vychází zejména z výpovědi poškozené, a zopakoval argumentaci soudu prvního stupně a k některým jejím částem se vyjádřil. Namítl, že pokud soud prvního stupně dovozuje závěr o vinně obžalovaného z toho, že poškozená se měla s jednáním, které je obžalovanému kladeno za vinu, svěřit nejprve psycholožce (bod 39. napadeného rozsudku), jedná se o tzv. argumentaci v kruhu, neboť důkazní hodnota samotných skutečností, které poškozená uvádí, nemůže být podpořena tím, že se s nimi svěřila své matce či jakékoliv jiné osobě. Podle obžalovaného soud tímto způsobem nepřipustně dopouští libovůli.
7. K závěru soudu prvního stupně, že i znalecký posudek z odvětví psychiatrie a sexuologie, který byl vypracován na obžalovaného, potvrdil motivaci jednání obžalovaného jakožto náhražku za jinou ženu, kdy v případě nezletilé se jednalo o snadno dostupný objekt (odst. 40. napadeného rozsudku) obžalovaný namítl, že ve znaleckém posudku je tato možnost uvedena pouze jako

spekulativní možnost pro vysvětlení a je nepřipustné, aby soud prvního stupně z tohoto spekulativního závěru učinil kategorický závěr, a to ještě v neprospěch obžalovaného. Pokud má být podle soudu tento podporován počtem 5 000 přístupů obžalovaného na pornografické stránky za období 3 měsíců, pak tento závěr soudu vychází ze zcela mylného hodnocení důkazů, a to (zřejmě) znaleckého posudku z odvětví elektronika, specializace zajištění a zpracování dat z paměťových médií. Soud zcela nesprávně interpretoval, že obžalovaný měl mít 5 000 přístupů na pornografické stránky. Uvedl, že každá jednotlivá fotografie je umístěna na webových stránkách pod svou samostatnou adresou (rozuměj kódem složeným z alfanumerických znaků) a tak pakliže na jedné stránce bylo 100 pornografických obrázků, které obžalovaný proklikal, soud interpretoval jednu návštěvu pornostránek (100 kliků na obrázky na konkrétní pornostránce) jako 100 přístupů na pornostránky. Ačkoliv by se mohl tento důkaz zdát jako zcela nepodstatný, jeho hodnocení nabírá na důležitosti z důvodu toho, že soud prvního stupně z něho vyvozuje sexuální nezdrženlivost, která dle závěru soudu prvního stupně má svědčit pro to, že se obžalovaný dopustil obžalobou popsaného jednání vůči poškozené.

8. Dále obžalovaný vyjádřil nesouhlas se způsobem hodnocení lékařské zprávy [REDAKCE] (odst. 41. napadeného rozsudku). Pokud soud dovozuje, že pakliže elasticita hymenu u poškozené měla být přítomna, nelze vyloučit zneužívání tak, jak to nezletilá popsala pak takové hodnocení důkazů je zcela v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“. Dodal, že [REDAKCE] v předmětné lékařské zprávě hodnotí aktuální stav k okamžiku vyšetření a nijak se nezaobírá situací, která měla být u poškozené v době vymezené obžalobou přítomna. V této souvislosti obžalovaný předložil odborné vyjádření [REDAKCE] v němž se zabývá velikostí otvoru, který je tvořen hymenem, když uzavírá, že tento otvor může být velký 2–3 mm, ale také 20–30 mm, a možností zavedení prstu do přirození, když má děvče kolena u sebe (je zavedení nemožné a bolestivé) a naopak jako při vyšetření pokrčená a široko od sebe. Obžalovaný poukázal na to, že poškozená uvádí, že prsty jí ze strany obžalovaného měly být do přirození zaváděny ve spánku. Podle obžalovaného si lze jen těžko představit, že by poškozená spala s pokrčenými koleny a nohama roztaženými od sebe a již vůbec si nelze představit to, že by poškozená tuto polohu udržovala po dobu cca 30 minut, kdy měla předstírat spánek a „snášet“ jednání obžalovaného. Podotkl, že je velmi robustní postavy a jeho prsty jsou abnormálně silné. Uvedl, že je de facto nemožné, aby se mu podařilo zavést jeden nebo dva prsty do přirození poškozené, když tato spala.
9. Obžalovaný uvedl, že opakovaně soudu prvního stupně k objasnění těchto sporných skutkových otázek navrhoval vypracování znaleckého posudku z příslušného oboru. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně jeho návrh odmítnul pro nadbytečnost, obžalovaný vyhledal a oslovil soudního znalce. Po nařízení veřejného zasedání odvolacím soudem obžalovaný prostřednictvím svého obhájce zaslal odvolacímu soudu znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví porodnictví, specializace dětská gynekologie, jež zpracovala [REDAKCE]. Obžalovaný dodal, že pro úplná skutková zjištění v tomto směru je však nevyhnutelné, aby se podrobnějšímu vyšetření podrobila i poškozená (viz závěr [REDAKCE]). Vzhledem k tomu, že obžalovaný nemá k zajištění takového důkazu žádné reálné prostředky, nezbyvá, než aby tyto skutečnosti byly zjišťovány prostřednictvím soudu. V této souvislosti obžalovaný poukázal na zásadu „rovnosti zbraní“, která dle názoru obžalovaného nebyla v této věci dodržena, ačkoliv se jedná o zcela stěžejní oblast dokazování.
10. Dále obžalovaný poukázal na skutečnost, že ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie vyplývá, že obžalovaný je heterosexuálně orientován s preferencí

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

mladých dospělých žen, avšak nebyly zachyceny preferenční reakce na exponovaný materiál pedofilního charakteru. Výsledky vyšetření nesvědčí pro sexuální deviaci typu pedofilní preference. A dodal, že argument soudu, že podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie zpracovaného Mgr. Dokulilovou mohla poškozená pro obžalovaného představovat v rámci sexuálního jednání náhražkový, snadno dostupný objekt, je v rozporu se zásadou in dubio pro reo.

11. Obžalovaný se vyjádřil k tehdejšímu uspořádání bytu, kde mělo k trestné činnosti docházet, a uvedl, že je velmi nelogické, aby poškozená, které se mělo dít z její strany popisované jednání výhradně v [REDAKCE] pokoji, tak aby do [REDAKCE] pokoje docházela s vědomím toho, že se jí tam mají dít pro ni takto nepříjemné věci. Současně označil za nelogické tvrzení poškozené, že takto relativně často do [REDAKCE] pokoje docházela, když poškozená v bytě v domě na [REDAKCE] ulici uspokojovala své denní potřeby ve svém pokoji, kde měla vytvořeno veškeré zázemí. Dále obžalovaný poukázal na rozpory ve výpovědích poškozené, když porovnával výpovědi z [REDAKCE] 2022 a [REDAKCE] 2022. Obžalovaný též poukázal na některé informace sdělované při výslechu matkou poškozené, označil rozpory a uvedl k nim vlastní stanovisko. Obžalovaný zopakoval svoje tvrzení týkající se motivace matky poškozené a v té souvislosti poukázal i na výpověď svědkyně [REDAKCE]
12. Ohledně bodu 2. napadeného rozsudku obžalovaný pouze uvedl, že se doznal a vysvětlil okolnosti.
13. Na závěr obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, zprostil jej obžaloby pro jednání pod bodem 1. napadeného rozsudku a uznal jej vinným přechinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za který by mu uložil podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku trest propadnutí věci, a to uvedeného mobilního telefonu se SIM kartou a gelovým pouzdrem. Případně, aby odvolací soud věc vrátil soudu prvního stupně.

b)

14. Poškozená podala odvolání v zákonné lhůtě (§ 248 odst. 1 tr. ř.) prostřednictvím svojí zmocněnkyně [REDAKCE] a to proti výrokům, jež se týkají náhrady nemajetkové újmy. Zmocněnkyně vyslovila nesouhlas s výší přiznané částky a uvedla, že v době páchání trestné činnosti uvedené pod bodem 1. rozsudku trpěla poškozená akutní stresovou reakcí a po spáchání trestného činu uvedeného pod bodem 2. rozsudku poruchou přizpůsobení. V této souvislosti odkázala na znalecké posudky zpracované Mgr. Lenkou Čermákovou a MUDr. Evou Čáповou. Jednání pod bodem 1. se obžalovaný dopouštěl po značně dlouhou dobu šesti let, nad to na dívence, která s ním sdílela domácnost, chovala k němu city a důvěřovala mu. Ze strany obžalovaného šlo o zcela promyšlené dlouhodobé a systematické zneužívání bezbrannosti dítěte, rozhodně lze vyloučit jakoukoliv „akutní“ potřebu obžalovaného o ukojení jeho ojedinělé sexuální touhy. Poškozená se snažila své zážitky ze svého povědomí vytěsnit, nicméně jednáním obžalovaného uvedeného pod bodem 2. rozsudku došlo k její retraumatizaci, čehož si musel být obžalovaný dobře vědom. Tvrzení obžalovaného, že série GIFsouborů byla z jeho strany odeslána zcela náhodně, je těžko uvěřitelná, je pravděpodobné, že obžalovaný svým jednáním určitý cíl sledoval.
15. Poškozená bude bohužel vystavena psychickým útrapám po celý svůj život. Obžalovaný zásadním způsobem narušil její psychický a sexuální vývoj. Je otázkou, zda nebude její psychika

narušena trvale, a zda bude možné prožít traumata zpracovat tak, aby nezanechala žádné následky. Skutečnost, že znalkyně vyslovily názor, že by se u poškozené nemělo jednat o trvalý stav, neznamená, že poškozená nebude mít do konce svého života žádné následky. Stále u ní přetrvávají některé problémy, a to zejména problémy s fyzickými kontakty, s navazováním vztahů a občasné úzkostné a depresivní stavy. V podrobnostech zmocněnkyně odkázala na adhezní návrh a navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že obžalovanému v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 tr. ř. uloží povinnost nahradit částku ve výši [REDAKCE] Kč spočívající v náhradě nemajetkové újmy způsobené poškozené obžalovaným jeho protiprávním jednáním.

III.

Přezkum důvodnosti odvolání a doplnění dokazování odvolacím soudem

16. Vrchní soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. napadené části rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, jež rozsudku předcházelo, a to nejen z hlediska vytýkaných vad, ale přihlédl též k vadám, které nebyly odvoláním vytknuty, pokud mohly mít vliv na správnost výroku, proti němuž byla odvolání podána. Z uvedeného plyne, že rozsudek byl přezkoumán celý.
17. Po přezkumu řízení, jež předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku odvolací soud konstatuje, že ani přípravné řízení, ani řízení před soudem prvního stupně není zatíženo žádnou podstatnou vadou, která by měla vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí a která by měla za následek zrušení věci podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Je třeba dodat, že jedné podstatné procesní vady se soud prvního stupně nevyvaroval, avšak šlo o vadu, která neměla vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Pochybení soudu prvního stupně spočívá v tom, že v hlavním líčení provedl důkaz podle § 102 odst. 2 tr. ř. přečtením svědecké výpovědi nezletilé poškozené [REDAKCE] ze dne 15. 2. 2022 (č. l. 209 a násl.), pro jejíž přečtení nebyly splněny zákonné podmínky. Výslech se konal před sdělením obvinění obžalovanému, tudíž se ho nemohl účastnit obhájce obžalovaného. Ač měl policejní orgán za to, že pořizuje důkaz podle § 158 odst. 9 za podmínek § 158a tr. ř. (viz obsah protokolu o výpovědi nezletilé svědkyně), úkonu se neúčastnil soudce, jehož účast u takového úkonu je obligatorní. Pokud odvolací soud uvedl, že provedení důkazu, který byl pořízen v rozporu se zákonem, nebylo vadou, která by měla vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozsudku, je to z důvodu, že soud prvního stupně kromě této výpovědi poškozené přečetl podle stejného ustanovení trestního řádu i pozdější výpověď svědkyně, která již byla pořízena v souladu se zákonem (po sdělení obvinění a za přítomnosti obhájce obžalovaného, tehdy obviněného), a posléze při hodnocení důkazů vycházel pouze z této pozdější výpovědi (viz obsah odst. 23. napadeného rozsudku).
18. Po celou dobu řízení, až na zmíněnou výjimku, byla respektována obhajovací práva obžalovaného, která byla od počátku garantována ustanoveným obhájcem Mgr. Janem Janečkem. Obžaloba byla na obžalovaného podána dne 14. 2. 2023, přičemž jednání, z nějž byl obžalovaný obžalován, bylo právně kvalifikováno stejně. Hlavní líčení se konalo 6. 3. a 20. 4. 2023, kdy byl vyhlášen napadený rozsudek. Lze dodat, že sami odvolatelé řízení, jež přecházelo vyhlášení napadeného rozsudku, žádnou vadu ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. nevytkli. Výtky obžalovaného směřují vůči rozsahu dokazování, hodnocení důkazů, nevypořádání se s námitkami obhajoby, a proti řádnosti odůvodnění napadeného rozsudku, tj. obžalovaný vytýká vady samotnému rozsudku, nikoliv řízení. Odvolání poškozené směřuje výhradně proti výši

přiznaného nároku.

19. Odvolací soud je v zásadě vázán hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně. Odchýlit od tohoto hodnocení a skutkového stavu obsaženého v napadeném rozsudku by se mohl pouze za podmínek specifikovaných v zákoně, konkrétně v ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. Do hodnocení důkazů soudem prvního stupně by pak mohl zasáhnout pouze tehdy, pokud by toto hodnocení vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo neúplné či nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro stanovení skutkových zjištění. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že v trestním řízení platí zákonem stanovená pravidla pro zjišťování skutkového stavu věci a pro hodnocení důkazů – ustanovení § 2 odst. 5 a 6 a § 125 tr. ř. Podle nich je třeba zjišťovat skutkový stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Podle zásady volného hodnocení důkazů zákon nestanoví žádná pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti ani váhu jednotlivých důkazů. Jejich význam a váha se objeví až při konečném zhodnocení důkazního materiálu. Při tomto zhodnocení nemůže soud postupovat libovolně, jeho vnitřní přesvědčení o správnosti či nesprávnosti určité okolnosti musí být založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Vnitřní přesvědčení musí být tedy odůvodněno objektivními skutečnostmi, které soud zjistí, a musí být jejich logickým důsledkem (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02). Odvolací soud neshledal, že by napadený rozsudek zmíněnými vadami ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. trpěl, až na skutková zjištění týkající se časového období, po kterou byl skutek ad 1. páčán. Jinak bylo dokazování provedeno v dostatečné míře a kvalitě, důkazy byly pečlivě hodnoceny a úvahy soudu, kterými se při utváření skutkových závěrů řídil, byly v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně popsány. Stejně tak se soud prvního stupně logicky a v dostatečné míře vypořádal s důkazním návrhem obžalovaného (znalecký posudek z oboru gynekologie, jež by se věnoval otázce elasticity hymenu), který nevyslyšel (odst. 34. – 35. napadeného rozsudku).
20. Pokud obžalovaný v mezidobí po vyhlášení napadeného rozsudku do veřejného zasedání o podaných odvoláních předložil odvolacímu soudu znalecký posudek, jehož se svým návrhem v řízení před soudem prvního stupně domáhal, který sám opatřil, odvolací soud poté, co byl znalecký posudek doplněn tak, aby splňoval podmínky ustanovení § 110a tr. ř., neshledal důvod, proč by důkaznímu návrhu obžalovaného nevyhověl, a tudíž **znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví dětská gynekologie** [REDAKCE], v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 tr. ř. provedl důkaz ve veřejném zasedání.
21. Ze znaleckého posudku soud zjistil, že znalkyně vzala za podklad ke zpracování svých závěrů tvrzení poškozené, že obžalovaný jí zaváděl prst nebo prsty do genitálu, když blíže to poškozená ve svědecké výpovědi, až na fakt, že nekrvácela, nespecifikovala. Znalkyně uvedla, že ženský genitál rozdělujeme na oblast vnitřní a zevní, přičemž předělem je panenská blána. Oblast mezi stydkými pysky a hymenem se nazývá poševní předsíň. Ačkoliv je tento prostor součástí zevního genitálu, laici považují tuto část vulvy za již oblast vnitřní. Znalkyně doslova uvedla, že dívky tento prostor vnímají jako „dovnitř“. Pokud dochází u dětí a dívek k zavedení jednoho či více prstů (průměr kolem 2 cm), pak při šetrném zavedení do odporu tkáně, zvláště pokud se dívka nebrání, toto jednání ve věku před začátkem menstruace, nemusí zanechat žádné stopy zjiitelné gynekologickým vyšetřením. Naopak, zavedení prstu nebo prstů do pochvy, by v klidovém věku, tj. před první menstruací, zanechalo stopy ve formě poranění hymenu, které by byly zjiitelné i s větším časovým odstupem. S ohledem na gynekologickou zprávu (ke které znalkyně uvedla ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

znaleckém posudku své výhrady) a tvrzení poškozené ohledně nekrvácení, by se jednalo o zavádění prstu do pochvy jen do odporu tkáně, zejména v klidovém období do menstruace, tedy např. špičku prstu. Po první menstruaci se situace mění (když však znalkyni nebylo známo, kdy u poškozené první menstruace nastala), hymen se stává volnější a elastičtější, do pochvy lze zavést jeden prst, aniž by to způsobilo poranění hymenu, zvláště pokud by se dívka nebránila. Pokud by při zavádění prstu nebo prstů do přirození dívky ve věku [REDACTED] let vznikla nějaká poranění, pak drobné trhlinky a oděrky se zhojí většinou do 48 hodin, hlubší poranění do 7 dnů, poranění hymenu se nikdy zcela nezhojí. Stopy na hymenu mohou však být i diskrétní, k jejich zjištění by bylo nutno užít při gynekologickém vyšetření poškozené balónkovou metodu, k čemuž nedošlo.

22. Odvolacímu soudu není známo, co obžalovaný zadáním tohoto znaleckého posudku sledoval. Stejně tak obžalovaný nesdělil, jak by tento znalecký posudek měl vést k jiným skutkovým zjištěním, než jaké učinil soud prvního stupně. Pokud obžalovaný prostřednictvím svého obhájce opakovaně zdůraznil, že na základě znaleckého posudku je zřejmé, že gynekologické vyšetření poškozené bylo nedostatečné, když mělo být užito balónkové metody ke zjištění diskrétních poranění hymenu poškozené, a dožadoval se nového gynekologického vyšetření poškozené, pak jdou tato vyjádření a požadavky proti vši logice obhajoby obžalovaného, který tvrdí, že se žádného jednání nedopustil, a zejména proti logice plynoucí z obsahu gynekologické lékařské zprávy [REDACTED] (č. l. 220). Pokud [REDACTED] ve zprávě uvedl, že „*jizvu na hymenu nelze verifikovat*“, znamená to, že jizvu nelze potvrdit, tj. že žádnou nenalezl. Jde o maximálně příznivý závěr pro obžalovaného, neboť takový nálezy nevytváří jistotu, že obžalovaný svým jednáním panenskou blánu poškozené porušil. Pokud se obžalovaný domáhá „hledání“ stop diskrétních poranění, domáhá se nalezení toho, co by svědčilo v jeho neprospěch. Pokud bylo cílem znaleckého posudku zpochybnit, že se obžalovaný jednání, jež je mu kladeno za vinu, konkrétně zavádění prstů do pochvy obžalované dopustil, pak závěry znalkyně zavedení prstu do pochvy dívky ve věku poškozené, obecně nevylučují. V období před první menstruací by zavedení špičky prstu nemuselo stopy na hymenu zanechat, po první menstruaci by beze stop mohlo zůstat i hlubší zavedení prstu. Znalecký posudek tudíž výpověď poškozené nevyvrací, neboť tvrzení poškozené (když o intenzitě zavádění prstů do pochvy není nic známo, jelikož poškozená o tom nic nevypověděla) ve vztahu k nálezu gynekologa [REDACTED] nevylučuje.
23. Odvolací soud současně doplnil dokazování i přečtením **svědecké výpovědi nezletilé poškozené** [REDACTED] z 3. 3. 2023 (č. l. 186 a násl.) a hodnotil ji i v kontextu shora provedeného důkazu, který nebyl soudu prvního stupně znám. Je třeba uvést, že poškozená spontánně uvedla, že obžalovaný ji: „*začal sexuálně obtěžovat. Začal mi strkat prsty.*“ V další větě protokolu je uvedeno, že svědkyně brečí, a následuje sdělení: „*Do vagíny.*“ Posléze bylo slovo *vagina* užito vyslyšajícím v dotazu na začátek jednání obžalovaného a četnost jeho jednání. Dále bylo užíváno slovo *osahávání*. Na dotaz, co poškozenou probudilo, tato uvedla: „*když jsem měla třeba prsty v sobě*“. Při vyjadřování o četnosti jednání poškozená uvedla: „*...když mi tam strkal prsty...*“. K dotazu, jestli poškozená ví, kolik jí strkal prstů do *přirození*, uvedla: „*jeden, dva*“. Bez významu není, že když byla poškozená dotázána, zda měl obžalovaný ztopořený penis, uvedla že neví, co je *ztopořený*. Poškozená nebyla dotázána, co přesně označuje slovem *vagina*. Z výpovědi matky nezletilé poškozené svědkyně [REDACTED] vyplynulo, že v rodině bylo pro ženské přirození užíváno slovo „*kačena*“. Za situace, kdy nebylo objasněno, co poškozená považuje za *vaginu*, nelze vyloučit, že obecné domácí označení *kačena*, které nijak nemůže postihnout rozdíl

mezi zevním a vnitřním genitálem ženy (když vagina neboli pochva je vnitřní ženský pohlavní orgán, který je od vnějšího genitálu, poševní předsíně, oddělen hymenem), poškozená v důsledku opakovaného líčení prožitých událostí (nejméně psychologika, předchozí výslechy) a snahy užívat medicínský termín na místo pro ni obvyklého v rodině užívaného slova, pouze označení *kačena* nahradila slovem *vagina*. Ač závěry znalkyně [REDAKCE] nevylučují, že obžalovaný poškozené prst do pochvy zaváděl (šetrně do odporu tkáně hymenu na špičku prstu), nelze s ohledem na zmíněnou výpověď poškozené bez pochybností učinit závěr, že obžalovaný svým prstem (prsty) skutečně zasáhl až do pochvy poškozené. Uvedené však v žádném ohledu nesnižuje věrohodnost výpovědi poškozené. Znalkyně [REDAKCE] zcela jasně uvedla, že laici považují i poševní předsíně na vnitřní orgán a dívky vnímají doteky v této části vulvy již jako „dovnitř“. Odvolací soud, vědom si zásady *in dubio pro reo*, v pochybnostech, které ohledně toho, kam až obžalovaný svůj prst (prsty) do přirození poškozené zavedl, postupoval ve prospěch obžalovaného a popis skutku změnil tak, že slova „*do její pochvy*“ nahradil slovy „*nejméně do poševní předsíně*“. Současně odvolací soud dodává, že tato drobná změna popisu skutku je pouze výrazem precizace popisu skutku, když na intenzitě zásahu obžalovaného do intimní sféry poškozené nic nemění. Stejně tak úprava popisu jednání obžalovaného nemohla mít vliv na právní posouzení skutku obžalovaného (viz níže odst. 30. - 34.).

24. Další skutečnosti, které byly zjištěny ze svědecké výpovědi poškozené a byly odvolacím soudem zohledněny ve prospěch obžalovaného, jsou údaje týkající se časového vymezení skutku. Poškozená ve všech svých vyjádřeních (mj. u lékaře, u znalkyň) a právě i v uvedené svědecké výpovědi uváděla, že obžalovaný popisované jednání vůči ní započal, když jí bylo [REDAKCE] let, když byla ve [REDAKCE] třídě. Pokud soud prvního stupně stanovil (převzal údaj z obžaloby) počátek páčání trestné činnosti na období od roku 2014, jednoznačně pochybil. Z data narození poškozené vyplývá, že [REDAKCE] let dosáhla dne [REDAKCE] 2015. Na místě je pak závěr, že obžalovaný se trestné činnosti začal dopouštět v roce 2015, nejdříve od [REDAKCE] 2015. Obdobně nesprávně stanovil soud prvního stupně dobu ukončení trestné činnosti. Poškozená ve své výpovědi uvedla, že naposledy k sexuálně motivovanému jednání došlo, když jí bylo [REDAKCE] let a posléze se opravila na [REDAKCE] let. Z dalšího obsahu jejího vyjádření je zřejmé, že k ukončení trestné činnosti došlo nějakou dobu před tím, než se na [REDAKCE] 2020 z bytu obžalovaného s matkou odstěhovala. Poškozená uvedla, že důvod odstěhování z bytu byl jiný než jednání obžalovaného vůči ní, a je zřejmé, že pokud by se obžalovaný popisovaného jednání vůči poškozené dopouštěl ještě krátce před odstěhováním, byla by to poškozená schopna takto vyjádřit. Za ukončení jednání obžalovaného vůči poškozené je pak třeba považovat při postupu ve prospěch obžalovaného naposledy den, kdy dosáhla poškozená [REDAKCE] let, tj. [REDAKCE] 2019, když slovem „nejméně“ je vyjádřena možnost, že jednání obžalovaného mohlo pokračovat i po tomto datu, avšak s přihlédnutím k zásadě *in dubio pro reo* jej nelze mít za prokázané. Z uvedené korekce začátku a ukončení doby, po kterou obžalovaný trestnou činnost pod bodem 1. páchal, je třeba učinit závěr, že oproti cca 6 letům, jak plyne ze skutkové věty napadeného rozsudku, se obžalovaný trestné činnosti dopouštěl po dobu kratší, a to nejméně po dobu 4 let. Je třeba dodat, že i doba 4 let je v životě dítěte dobou velice dlouhou, v době ukončení trestné činnosti šlo o třetinu dosavadního života poškozené. Dále je třeba zdůraznit, že četnost útoků obžalovaného zůstává nezměněna, tudíž jejich páčání v kratší časový úsek znamená vyšší frekvenci v daném časovém úseku. Jednání obžalovaného vůči poškozené i po této korekci zůstává velice závažné a vysoce škodlivé.

25. K dalším odvolacím námitkám obžalovaného, jež obžalovaný vystavěl na drobných odchylkách v různých svědeckých výpovědích, je třeba uvést, že jde o drobnosti, které žádným způsobem nezpochybňují pravdivosti svědeckých výpovědí, zejména výpovědi poškozené. Argumentace majetkovým zájmem matky poškozené je v projednávaném případě zcela absurdní. Na tomto místě je třeba připomenout, že to byl právně obžalovaný, který svým jednáním popsaným pod bodem 2. napadeného rozsudku spustil chod událostí, které vedly k jeho trestnímu stíhání. Současně toto jednání, kterého se obžalovaný prokazatelně dopustil, a proti závěrům a argumentaci soudu prvního stupně žádnou námitku nevznnesl, ba naopak navrhuje, aby byl tímto jednáním uznán vinným a byl mu uložen trest, potvrzuje pravdivost výpovědi poškozené, její matky, její babičky a dalších svědkyň k tomu skutku vyslechnutých. Není pak důvodu nevěřit výpovědi poškozené jako celku, tj. i jejímu popisu jednání obžalovaného ad 1. napadeného rozsudku.
26. Argumentace obžalovaného tím, že u něj nebyly znalci shledány sklony k pedofilnímu jednání, je bez významu pro projednávanou věc. Projednávaného jednání se může dopustit kdokoliv, shledání pedofilní orientace pachatele není podmínkou. Znalkyně [REDACTED] k pochopení jednání obžalovaného nabídla hypotézu, že poškozená mohla pro obžalovaného představovat náhražkový dostupný sexuální objekt. Soud prvního stupně ani odvolací soud netvrdí, že jde o fakt. Opět, obžalovaný odvolacímu soudu nesdělil, jak má tato námitka ovlivnit skutkové závěry, jež učinil soud prvního stupně. Pokud obžalovaný vznesl námitku ohledně určení počtu přístupů na internetové stránky, pak jde pouze i jinou interpretaci téhož faktu, kterým zůstává, že obžalovaný ve sledovaném období otevřel 5 000 pornografických adres. Na závěrech soudu prvního stupně se nic nemění. Nelze nezmínit z výpovědi poškozené, že vždy, když se obžalovaný vůči ní dopouštěl sexuálního jednání popsaného pod bodem 1. napadeného rozsudku, měl v televizi puštěné „porno“. Svědkyně v [REDACTED] letech nevěděla, co to je, oči neotvírala, avšak slyšela. Že šlo o pornografii byla svědkyně schopna určit zpětně, neboť k sexuálnímu jednání obžalovaného docházelo vždy za této „kulisy“, tedy i tehdy, když již poškozená pochopila, o co se jedná. Uvedené podporuje hypotézu znalkyně, že pornografie vzbuzovala u obžalovaného potřebu nalezení dostupného sexuálního objektu. Poctivost, jak o tomto detailu vypověděla poškozená, pak opětovně přináší důkaz o pravdivosti její výpovědi.
27. Pokud obžalovaný argumentuje svými představami, jak měla jednat matka poškozené, popř. jak měla být podezřívána, pak tyto ponechává odvolací soud bez argumentace, jelikož jde spíše o vyjádření myšlenek, které by snad měly znevěrohodnit matku poškozené, popř. na ni hypoteticky svalovat vinu, že svoji dceru neochránila. Jde o argumentaci, která je výrazem snahy obžalovaného obhájit své neospravedlnitelné jednání. Totéž platí o úvahách obžalovaného týkajících se užívání bytu poškozenou.
28. Návrhem obžalovaného bylo dokazování dále podle § 263 odst. 6 tr. ř. doplnit předložením listinných důkazů, a sice **fotografiemi příspěvků, jež postovala poškozená na sociální síť** (č. l. 418 – 429) a **vyjádřením [REDACTED] z [REDACTED] 2023**. K příspěvkům na sociálních sítích odvolací soud uvádí, že shledává, že jde o příspěvky, které se ničím nevymykají obdobným příspěvkům stejně starých dívek. Z jejich obsahu nelze učinit závěr, že by poškozená nebyla v minulosti jednáním obžalovaného traumatizována. Pokud pak má obžalovaný dojem, že jde o „odvážné“ fotografie (přičemž odvolací soud je dalek tohoto závěru), je na místě poukázat na závěr znaleckého posudku Mgr. Čermákové – právě jednání obžalovaného může do budoucna způsobit nezdrženlivost poškozené a její povrchní vnímání sexuality. Vyjádření [REDACTED]

bylo impulsem obžalovaného, resp. jeho obhájce k zadání znaleckého posudku MUDr. Kosové. Neobsahuje nic, co by nebylo obsaženo ve zmiňovaném znaleckém posudku, a ani nic, co by mu odporovalo, tudíž samo o sobě nijak ke zjištění skutkového stavu nepřispělo.

29. Shora popsané pochybení v učení časového rozpětí, kdy k jednání pod bodem 1. docházelo, vedlo odvolací soud k závěru, že je dán zrušující důvod podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř.
30. Napadený rozsudek byl zrušen i z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř., neboť v právní kvalifikaci byl porušen trestní zákon. Konkrétně soud prvního stupně nesprávně formuloval právní větu týkající se bodu 1. napadeného rozsudku. Soud prvního stupně v právní větě nesprávně současně užil 2 alternativní jednání, které se z logiky věci vylučují, když uvedl „jiného donutil k pohlavnímu styku zneužívaje jeho bezbrannosti...“. Slovo „donutil“ v sobě zahrnuje překonání vůle poškozeného, spojení „zneužívaje bezbrannosti“ předpokládá absenci projevu vůle poškozeného. Podle ustálené judikatury se za *bezbrannost* ve smyslu § 185 považuje mj. takový stav oběti, ve kterém není vzhledem k okolnostem schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, popř. ve kterém není schopna klást odpor jeho jednání (R 43/1994-II.). V takovém stavu se nachází člověk, který je např. v bezvědomí, v mdlobách nebo v silném obluzení alkoholem, při němž zcela nevnímá situaci kolem sebe (srov. B 5/1979-24), v hypnotickém spánku, v umělém spánku nebo hlubokém spánku (srov. R 36/1979). Ve stavu bezbrannosti se však nacházejí i osoby, které sice vnímají okolní svět, avšak jejich duševní a rozumové schopnosti nejsou na takové úrovni nebo takového stavu, aby si ve své mysli dokázaly situaci, v níž se nacházejí, dostatečně přiléhavě ze všech souvislostí vyhodnotit a přiměřeně, logicky a účinně na ni reagovat. Tak tomu obvykle bývá např. u osob trpících duševní chorobou, pro niž nechápou význam pachatelova jednání, anebo u dětí či osob mentálně zaostalých, které nemají dostatečné znalosti a zkušenosti, aby byly schopny posoudit význam odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku (srov. přiměřeně R 17/1982, s. 123) apod. V takových případech bezbrannosti se jedná o psychickou bezbrannost, v důsledku níž oběť často nechápe, co se po ní požaduje, resp. co je smyslem jednání pachatele, nebo není způsobilá vůbec domyslet a vyhodnotit důsledky takového jednání atd. O zneužití bezbrannosti půjde tehdy, je-li oběť bez přičinění pachatele v takovém stavu, ve kterém není vzhledem k okolnostem činu schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, popř. ve kterém není schopna klást odpor jeho jednání (srov. R 43/1994-II.). Pro zneužití bezbrannosti ve smyslu § 185 odst. 1 je rozhodné, že pachatel dosáhne pohlavního styku s osobou bezbrannou právě proto, že je tato osoba v důsledku své bezbrannosti neschopna čelit aktivitám pachatele (ŠÁMAL, Pavel, ŠÁMALOVÁ, Milada. § 185 [Znásilnění]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2327 - 2333)
31. V projednávaném případě, kdy obžalovaný jednání pod bodem 1. začínal ve chvíli, kdy poškozená spala (a probouzela se teprve, když ji obžalovaný osahával a v pozdějších případech, když měl obžalovaný prsty v jejím přirození nebo masturboval rukou poškozené) šlo jednoznačně o zneužití bezbrannosti, pro donucování (viz pochybení v právní větě napadeného rozsudku) nebyl žádný prostor. V této souvislosti je třeba připomenout vyjádření poškozené, že je spáč, že běžně u televize usíná, a stejně tak medikaci na kožní onemocnění poškozené, která mohla spánek poškozené podpořit. Obžalovaný tak zneužíval bezbrannosti poškozené způsobené hlubokým spánkem a následně po jejím procitnutí (o čemž však obžalovaný nevěděl a myslel si, že stále spí) zneužíval stavu poškozené, v němž nebyla schopna adekvátně reagovat (projevit svůj nesouhlas), který byl způsoben nízkým věkem, faktem náhlého probuzení a obavou z násilí ze

strany obžalovaného a projevoval se tzv. zmrazením (viz znalecký posudek Mgr. Čermákové, č. 1. 177). Skutečnost, že právě tohoto stavu (spánku) poškozené obžalovaný zneužíval, je zřejmý i z toho, že se o obdobné jednání vůči poškozené obžalovaný za jiné situace nikdy nepokusil.

32. *Pohlavním stykem* je jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, ať stejného či odlišného pohlaví. Jde o široký pojem, který zahrnuje jednání vyvolaná pohlavním pudem, jejichž podstatou je fyzický kontakt s druhou osobou, tj. dotyk, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Pohlavní styk při tomto základním vymezení zahrnuje širokou škálu činností, kromě jiného (zestručněno s ohledem na projednávaný případ) i zasouvání prstů do ženského pohlavního ústrojí, osahávání genitálií ženy, osahávání dalších intimních částí těla (jsou-li intenzivněji také přes šaty), tření pohlavního údu muže (srov. ŠÁMAL, Pavel, ŠÁMALOVÁ, Milada. § 185 [Znásilnění]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2328, marg. č. 3.). Je zjevné, že i tento znak skutkové podstaty § 185 odst. 1 tr. zákoníku obžalovaný naplnil a s ohledem na věk poškozené není pochyb, že naplnil i kvalifikační znak skutkové podstaty § 185 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, neboť čin spáchal na dítěti mladším 15 let.
33. *Za jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží* (jeden z kvalifikačních znaků skutkové podstaty § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku) se považuje takový styk, při jehož realizaci dochází k situaci srovnatelné s tou, jaká nastává u soulože. Rozhodná je tedy srovnatelnost provedení, a proto musí být jiný pohlavní styk srovnatelný se situací, při níž dochází ke spojení pohlavních orgánů muže a ženy, a nikoli intenzita zásahu do intimní sféry oběti a jejího traumatizujícího zážitku, který jí byl pachatelem způsoben. Jestliže se u soulože předpokládá současné spojení pohlavního orgánu muže a ženy, pak srovnat s tím lze situace, kdy do pohlavního orgánu ženy neproniká pohlavní úd muže, ale tato situace je simulována jiným mechanismem, např. jazykem, prsty, jiným předmětem. Srovnatelný způsob se souloží zde spočívá v tom, že se simulovaným mechanismem navozuje situace stejná, jako když do vagíny (pochvy) ženy pronikne mužský pohlavní úd. Za srovnatelný pohlavní styk se souloží je třeba podle judikatury považovat i tzv. manuální masturbaci, neboť její podstatou jako nedobrovolné sexuální praktiky je pohyb ruky simulující tření, k němuž jinak dochází při souloží, při které je pohlavní orgán muže zasouván do pohlavního orgánu ženy. Pokud pachatel touto sexuální praktikou sleduje své sexuální uspokojení, je i manuální masturbace jeho pohlavního údu poškozenou osobou obdobou soulože. Popsané jednání tak nelze posoudit jako jednání méně intenzivní, které by nebylo způsobilé naplnit znak jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 3 Tdo 182/2012, a ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. 7 Tdo 432/2014). Za jistých okolností, při hlubokém vnikání prstů do pochvy ženy, lze i při této praktice dovodit srovnatelnost provedení i účinku, jako je tomu u soulože (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1015/2016, a ze dne 4. 10. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1301/2016). Mohou však existovat i takové případy, že tento mechanismus podobnost soulože nenavodí např. v důsledku malé intenzity v případě jen povrchového osahávání genitálu ženy spojené s nevýznamným krátkodobým a povrchním vniknutím (srov. již uvedené usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. 7 Tdo 432/2014, a ŠÁMAL, Pavel, ŠÁMALOVÁ, Milada. § 185 [Znásilnění]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 2326 a násl.)
34. Z uvedeného plyne, že pokud soud prvního stupně za způsob srovnatelný se souloží považoval zavádění prstů obžalovaného do pochvy poškozené, pochybil. I bez korekce, ke které došlo v důsledku doplněného dokazování před odvolacím soudem (z pochvy na nejméně poševní

předsíně), bylo zřejmé, že intenzita zavádění prstů obžalovaného do pochvy poškozené nemohla být vzhledem k neporanění hymenu taková, aby šlo o způsob vníkaný do pochvy srovnatelný se souloží. Pokud obžalovaný zasouval prst (prsty) do pochvy (poševní předsíně) poškozené, nešlo o hluboké nebo hrubé vníkaní. Manipulaci prstů obžalovaného je tudíž nutno kvalifikovat „pouze“ jako pohlavní zneužívání, nikoliv jako způsob srovnatelný se souloží. Jak již vyplynulo z výše uvedeného, kvalifikační znak způsobu srovnatelného se souloží, byl naplněn druhou z praktik, kterou zmínil soud prvního stupně, a sice masturbací obžalovaného rukou poškozené. Odvolací soud uzavírá, že právní kvalifikace jednání obžalovaného zůstává nezměněna, neboť závěr soudu prvního stupně je jako celek správný. Zbývá dodat, co soud prvního stupně neuvedl, a sice že jednání pod bodem 1. (ostatně i pod bodem 2.) napadeného rozsudku se obžalovaný dopustil v úmyslu přímém (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), jednání se dopouštěl výlučně za situace, kdy věděl, že poškozená je ve stavu bezbrannosti a tohoto stavu pro své jednání využíval.

35. K jednání pod bodem 2. napadeného rozsudku, jež obžalovaný paušálně do svého odvolání zahrnul, avšak proti závěrům soudu prvního stupně nic nenamítl, a dokonce navrhl, aby mu byl za toto jednání uložen trest, odvolací soud uvádí, že žádné pochybení soudu prvního stupně neshledal, a pro stručnost odkazuje na odůvodnění soudu prvního stupně.
36. Obžalovaný své odůvodnění odvolání, co se týče viny, omezil pouze na výrok pod bodem 1., přičemž se domáhal zproštění obžaloby. Logicky se pak obžalovaný domáhal toho, aby byl přezkoumán výrok o trestu, resp. aby mu byl uložen pouze jím navržený trest za jednání popsané pod bodem 2. napadeného rozsudku. K trestu, jak mu byl uložen za oba trestné činy, obžalovaný žádné konkrétní výhrady neuvedl. Vzhledem k tomu, že doplněné dokazování před odvolacím soudem vedlo ke změnám ve výroku o vině obžalovaného ve prospěch obžalovaného a korigovány byly i právní závěry soudu prvního stupně, bylo třeba nově zvážit i všechny okolnosti rozhodné pro uložení trestu. Dříve uloženému trestu však nebylo možno vytýkat nezákonnost nebo nepřiměřenost. Kromě trestu propadnutí věci, který jednoznačně souvisí se skutkem pod bodem 2. napadeného rozsudku, byl obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6,5 let, a to jako trest úhrnný trest za oba trestné činy, a to podle trestní sazby přísnějšího z nich (§ 185 odst. 3 tr. zákoníku), jež činí 5 – 12 let odnětí svobody.
37. Části týkající se adhezního řízení je třeba předeslat, že podle čl. 7 odst. 1 Listiny je zaručena „nedotknutelnost osoby a jejího soukromí“. Garance nedotknutelnosti osoby spočívá v ochraně tělesné a duševní integrity člověka. Její základní součástí je i zdraví jednotlivce [nález sp. zn. II. ÚS 2379/08 ze dne 9. 7. 2009 (N 157/54 SbNU 33), body 10-11; nález sp. zn. III. ÚS 2253/13 ze dne 9. 1. 2014 (N 3/72 SbNU 41), body 15-16; nález sp. zn. I. ÚS 2930/13 ze dne 11. 11. (N 205/75 SbNU 297), bod 26]. Zásahem do tělesné a duševní integrity chráněné čl. 7 odst. 1 Listiny, pak je „způsobení zranění, způsobení či zhoršení choroby, a to i choroby, resp. poruchy psychické, ale i pouhé způsobení bolesti“ (nález sp. zn. II. ÚS 2379/08, bod 11). Ustanovení čl. 7 odst. 1 Listiny garantuje rovněž nedotknutelnost soukromí. Soukromí jednotlivce je chráněno i dalšími ustanoveními Listiny [zejména čl. 10, 12 a 13 Listiny; viz nález sp. zn. Pl. ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011 (N 52/60 SbNU 625; 94/2011 Sb.), bod 31]. Z čelního umístění čl. 7 odst. 1 Listiny v rámci její systematiky i z toho, že toto ustanovení garantuje právě „nedotknutelnost“ soukromí, vyplývá, že účelem tohoto ustanovení je poskytovat ochranu nejniternějším aspektům soukromého života jednotlivce. Při znásilnění je zpravidla porušena nedotknutelnost osoby ve smyslu zásahů do fyzické i psychické integrity jednotlivce. V každém případě pak dochází

k porušování nedotknutelnosti soukromí jednotlivce, neboť donucení k pohlavnímu styku je – bez ohledu na formu styku – zásahem do jednoho z nejniternějších aspektů soukromého života jednotlivce. V náhradě újmy způsobené při znásilnění je proto třeba spatřovat pokračování práva na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny. Tato ústavní garance dopadá i na rozhodování o náhradě této újmy, a vztahuje se tedy i na rozhodování o náhradě nemajetkové újmy způsobené znásilněním, jíž se poškozený domáhá v adhezním řízení. Přiznání excesivně nízké náhrady újmy a odkázání poškozeného se zbytkem jeho nároku do občanskoprávního řízení zejména v případě zvláště zranitelné oběti proto představuje porušení čl. 7 odst. 1 Listiny (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3003/20 ze dne 3. 8. 2021, sp. zn. I. ÚS 1222/22 ze dne 27. 6. 2023).

38. Soudu prvního stupně, je třeba vytknout, že své rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy odůvodnil velice stručně, neuvedl zákonná ustanovení, kterými se při rozhodování o uplatněném nároku řídil, a především neodůvodnil, proč považuje za přiměřené zadostiučinění částku 200 000 Kč.
39. Povinnost k náhradě nemajetkové újmy je upravena v ustanovení § 2894 odst. 2 zákona č. 89/2012, občanský zákoník (dále jen „OZ“), tak, že pokud není tato povinnost výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvláště zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu. Podle § 2951 odst. 2 OZ se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečné účinné odčinění způsobené újmy. Způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být podle ustanovení § 2957 OZ určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.
40. V daném případě není sporu o tom, že se jednalo o takový zásah do osobnostní sféry poškozené, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby. Jedná se o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a mezi jednáním a následkem je příčinná souvislost (srov. rozsudek NS ČR sp. zn. 30 Cdo1602/99). Za nemajetkovou újmu se považuje příkoří, které se projevuje jinde než na majetku. Jednání, které musela poškozená ze strany obžalovaného strpět, délka doby, po kterou docházelo opakovaně k zásahům do osobnostních práv poškozené, její nízký věk, jakož i závažnosti společenské škodlivosti (pozn. skutek je posouzen jako zvláště závažný zločin; § 14 odst. 3 tr. zákoníku) a možný negativní vliv na zdárný vývoj poškozené, je třeba považovat za natolik závažné, že zde zjevně nepřichází do úvahy pouhé morální zadostiučinění plynoucí z toho, že obžalovaný byl za své jednání odsouzen. Tento závěr platí i přesto, že ze znaleckých posudků zpracovaných na poškozenou nevyplývají známky posttraumatické stresové poruchy, a naopak s odstupem doby se psychický stav poškozené zlepšil. Zkušenosti, které poškozená musela nedobrovolně a proti své vůli podstoupit, ji významným způsobem zasáhly a zhoršily kvalitu jejího života. Jednání obžalovaného bylo namířeno proti osobě nízkého věku a částečně zasáhlo i do období puberty poškozené, kdy obecně řečeno dítě řeší konflikt vlastní identity, vymezuje

svoji roli mezi ostatními, utváří si sociální a osobní identitu a vztahy, biologicky zraje a řeší vývoj sebepojetí (např. sexuální identitu, psychickou nezávislost, jakož i morální vývoj). Do tohoto vývoje pak obžalovaný zásadním a negativním způsobem zasáhl (viz závěry znaleckých posudků). Závažnost útoku obžalovaného zvyšuje dále okolnost, že se jich dopustil v pozici starší a respektované autority, v podstatě blízké osoby (druh matky poškozené, kterého poškozená vnímala jako otce, oslovovala ho „tati“). Mimořádné zvýšení závažnosti jednání obžalovaného spatřuje odvolací soud v tom, že jednání se obžalovaný vůči poškozené dopouštěl, ač věděl, že jde o onkologickou pacientku, tj. dítě stresované obavami o svoji budoucnost, zatěžované léčbou a užíváním medikamentů a handicapované vzhledově, čímž poškozenou vystavil dalšímu stresujícímu faktoru. Je třeba zohlednit intenzitu a způsob provedení zásahu do osobnostních práv nezletilé poškozené včetně jeho opakování. Bez povšimnutí nelze nechat ani sekundární újmu, která nezletilé vznikla v souvislosti s vyšetřováním této trestné činnosti, tedy důsledky tzv. sekundární viktimizace, když nezletilá byla nucena se podrobit invazivní gynekologické prohlídce, která není v jejím věku běžná, a příslušným úkonům trestního, a to dokonce i opakovaně (viz pláč poškozené při podávání svědecké výpovědi). Toto má pak významný vliv na celkové posouzení návrhu (§ 43 odst.3 tr. ř.) poškozené osoby na náhradu nemateriální újmy v penězích ve výroku odsuzujícího rozsudku podle § 228 odst. 1 tr. ř. (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 6 Tdo 347/2014 či rozhodnutí publikované pod č. R 14/2014). Základem analýzy pro určení výše nemajetkové újmy v penězích je zjištění takových okolností, které soudu umožní založit svoji úvahu na určitém kvantitativním posouzení základních souvislostí posuzovaného případu. Tato výše musí být přiměřená, aby nešlo jen o formální gesto, musí být i reálně a fakticky dosažitelná a nemůže být ve vztahu k obžalovanému úplně likvidační, přičemž musí být u něho zachována alespoň určitá motivační stránka. Na tomto místě je třeba zopakovat, že zásadním východiskem pro posouzení negativního vlivu (dopadu na poškozenou) jsou závěry znalkyň, které uvedly, že *“... poškozená zažívala částečné fyzickou bolest a na prožitkové úrovni cítila strach...v budoucnu může být ohrožen její sexuální vývoj z hlediska pohlavní identifikace i aktivity...může být blokována v ochotě navazovat citové vztahy a začít sexuální život...riziko, že sexualitu může vnímat jako povrchní cituprostou, komerční záležitost...aktuálně nemá žádný vztah a nabídky odmítá, cítí se být nevyzrálou a obává se zklamání a citového zranění...u poškozené se rozvinula porucha přizpůsobení anxiózně depresivního typu... podstoupila psychoterapii...užívala antidepresiva...sebepoškozovala se zraněním kůže na různých částech těla...“*. Není zde proto do budoucna vyloučena ani potřeba dlouhodobé odborné intervence odborníků psychiatrů, psychologů. I v tomto směru lze důvodně očekávat účelně vynaložené výdaje, které by mohla poškozená hradit z přiznaného nároku v adhezním řízení. Dále znalkyně zmínily, že poškozené pomáhá ve zpracování událostí překrývat je novými pozitivními zážitky. I v tomto směru jsou očekávatelné výdaje (viz návrh poškozené). Při zvažování výše přiměřeného zadostiučinění poškozené je třeba též přihlížet k dosavadní rozhodovací činnosti soudů ve srovnatelných případech (viz zejména nálezy sp. zn. I. ÚS 1222/22 ze dne 27. 6. 2023, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 482/2016 ze dne 12. května 2016, podle kterého byla pokládána za přiměřenou náhrada nemajetkové újmy ve výši 300 000 Kč, a sp. zn. 7 Tdo 100/2020 ze dne 12. února 2020, kterým byla přiznána částka 400 000 Kč).

41. Poškozená se svým návrhem domáhala odškodnění na základě ustanovení § 2958 OZ (*Při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.*) a

ustanovení § 2956 (*Vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy*), přičemž zdůraznila i okolnosti zvláštního zřetele hodné podle ustanovení § 2957 OZ (*Způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, věru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu brožba nebo jiná příčina vyvolala.*).

42. Tak jak již učinil soud prvního stupně, tak i odvolací soud požadavku poškozené co do důvodu jednoznačně přisvědčil. S odkazem na výše zmiňovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1222/22, kterému při řešení téže trestní věci předcházeli nálezn sp. zn. II. ÚS 3003/20 ze dne 3. 8. 2021, z nějž se podává přiměřenost zadostiučinění ve statisících, dosahující částky 500 000 Kč, se však jeví, že poškozené přiznaná částka ve výši 200 000 Kč, je částkou nízkou. Je třeba připomenout, že poškozená je zvláště zranitelnou obětí (§ 2 odst. 2, 4 písm. a) zákona č. 45/2013, o obětech trestných činů) v jejímž zájmu je, aby bylo o jejím nároku na zadostiučinění rozhodnuto co nejdříve, úplně a v maximální možné míře, zejména aby stanovení povinnosti poskytnout zadostiučinění nebylo odsouváno až do občanskoprávního řízení, pokud je požadavek poškozeného v trestním řízení uplatněn včas a řádně. V projednávaném případě poškozená uplatnila nárok včas a řádně. Soud prvního stupně skutečnost, že jde o zvlášť zranitelnou obět' výslovně nezmínil a stejně tak neobjasnil, proč požadavek poškozené ve výši 530 000 Kč redukoval na 200 000 Kč a se zbytkem požadavku poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále je třeba odůvodnění napadeného rozsudku vytknout, že neobsahuje žádné úvahy o osobních a majetkových poměrech obžalovaného, které je třeba z důvodu zachování proporcionality vzít při určení výše náhrady nemajetkové újmy v úvahu (viz výše citovaná judikatura). Vzhledem k tomu, že odvolací soud shledal výrok o náhradě nemajetkové újmy z uvedených důvodů vadný (a s ním i navazující výrok o odkazu poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních), byl napadený rozsudek zrušen i z důvodu uvedeného v ustanovení § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř.

IV.

Rozhodnutí odvolacího soudu

43. Vzhledem ke shora rozvedeným vadám Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o vině pod bodem 1., ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě nemajetkové újmy. Posléze podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. rozhodl ve věci znovu.
44. Rozsudkem odvolacího soudu byl obžalovaný opětovně uznán vinným skutkem, který byl původně v napadeném rozsudku uveden pod bodem 1., přičemž popis skutkové věty byl pozměněn tak, jak je uvedeno výše v odst. 23. a 24., a to z důvodů, které jsou rozvedeny tamtéž. Skutek byl právně kvalifikován shodně jako v napadeném rozsudku, a sice jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, přičemž nově byla formulována právní věta (k tomu viz výše odst. 30.).

45. Trest byl obžalovanému opětovně ukládán jako úhrnný (§ 43 odst. 1 tr. zákoníku), neboť byl ukládán jak za přečin šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, ohledně něhož nebyl výrok o vině v napadeném rozsudku zrušen, tak za uvedený zvlášť závažný zločin znásilnění. Stejně, jako soud prvního stupně, uložil odvolací soud trest odnětí svobody podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, jelikož jde o trestní sazbu přísněji trestného z uvedených dvou trestných činů. Ke skutečnostem, které stručně, ale výstižně uvedl soud prvního stupně v odst. 45. napadeného rozsudku, odvolací soud, dodává, že závažnost jednání zvyšuje, že poškozená obžalovanému důvěřovala, považovala jej za součást své rodiny. K trestné činnosti pod bodem 1. napadeného rozsudku docházelo ve společném bydlíšti poškozené a obžalovaného, tj. poškozená byla nucena v bydlíšti s poškozeným setrávat, byla kromě samotného jednání obžalovaného roky vystavena obavám, že dojde k opakování jeho jednání, byla stresována volbou mezi štěstím matky a svým vlastním. Závažnost jednání obžalovaného zvyšuje mimo jiné i fakt, že věděl, že matka poškozené byla v dětství pohlavně zneužívána, že se informovaností poškozené snažila poškozenou ochránit, resp. dodat jí odvalu případné obdobné jednání namířené vůči ní oznámit. Obžalovaný tudíž přesně věděl, jakou traumatizaci pohlavní zneužití dítěte pro budoucnost ženy znamená, věděl, že je to nezapomenutelná negativní zkušenost. Stejně tak obžalovaný věděl, že poškozená se léčí se závažným kožním onemocněním, které jí samo kromě jiného přinášelo i sociální diskomfort. Poškozená byla tudíž ještě zranitelnější obětí, než jiná zdravá dívka. I po korekci délky doby, po kterou se obžalovaný sexuálně motivovaného jednání vůči poškozené dopouštěl, jde o dobu dlouhou – nejméně 4 roky. K nejzávažnější formě sexuálního jednání, které vedlo k právní kvalifikaci jednání podle citované trestní sazby (masturbace rukou poškozené), došlo nejméně v 5 případech, přičemž šlo o součást dalšího jednání, kterého se obžalovaný na poškozené dopustil nejméně ve 30 případech. Vzhledem k tomu, že trest, který byl obžalovanému uložen soudem prvního stupně, neshledal odvolací soud nepřiměřeně přísným, vlastní skutková zjištění, která obžalovanému prospívají, promítl do nižší výměry nepodmíněného trestu. Stejně tak se do nižší výměry trestu promítl i fakt, že obžalovanému byla uložena vyšší částka, kterou je povinen zaplatit poškozené jako náhradu za nemajetkovou újmu, když ve svém důsledku je i tato satisfakce formou postihu obžalovaného. Za přiměřené uvedeným okolnostem považoval odvolací soud snížení trestu o 6 měsíců, a tudíž obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání 6 let. Trest je ze zákona nepodmíněný a pro jeho výkon byl obžalovaný zařazen do mírnějšího ze dvou typů věznic, tj. do věznice s ostrahou jako napadeným rozsudkem. Současně byl obžalovanému opětovně uložen shodný trest propadnutí věci, který má souvislost se skutkem pod bodem 2. napadeného rozsudku, proti němuž obžalovaný nic nenamítal, a dokonce jeho uložení sám navrhoval.
46. Adhezním výrokem uložil odvolací soud obžalovanému povinnost zaplatit poškozené (když opravil soudem prvního stupně nesprávné označení [REDAKCE] „opatrovnicí“ na správné „zmocněnkyní“) na náhradu nemajetkové újmy částku [REDAKCE] Kč. Odvolací soud konstatuje, že jde o zadostiučinění za další majetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 2958 OZ, jejíž součástí je i zadostiučinění za způsobené duševní útrapy ve smyslu ustanovení § 2956 OZ, když při určení výše přiměřeného zadostiučinění bylo přihlédnuto i k okolnostem zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 2957 OZ, zejména k tomu, že má být odčiněn fakt, že újma byla způsobena úmyslným trestným činem zvlášť zranitelné oběti, která navíc trpěla závažným onemocněním. Při určování výše zadostiučinění vycházel soud ze znaleckých posudků zpracovaných na poškozenou, zejména ze znaleckých posudků z oboru dětské psychologie

a dětské psychiatrie znalkyň MUDr. Evy Čákové a Mgr. Lenky Čermákové (viz výše a viz příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku), z úvah, které byly rozvedeny v předcházející části tohoto rozhodnutí (ad III.), z vlastní rozhodovací práce a z rozhodovací praxe jiných soudů v obdobných případech (viz výše citovaná judikatura) a z obecně známých poznatků o následcích pro poškozené obdobnou trestnou činností. Ač znalkyně v době podání znaleckého posudku předpokládaly, že nové a pozitivní zážitky a zkušenosti v budoucnu do jisté míry u poškozené překryjí přirozeným způsobem traumata z dětství, nevyloučily, že poškozená bude do budoucna odbornou pomoc potřebovat, a v tomto směru vyjádřily ochotu ji přijmout do péče. Do budoucna tudíž nelze vyloučit, že poškozená bude potřebovat odbornou psychologickou pomoc, tj. bude na ni potřebovat finanční prostředky. Stejně tak by měla finanční částka poškozené dopomoci k novým pozitivním zážitkům, které u ní přispívají ke zlepšení.

47. Odvolací soud má za to, že s ohledem na citovanou judikaturu, kde byly přiznány jako zadostiucnění částky 300 000 a 400 000 Kč, je v projednávaném případě přiměřenou částkou 300 000 Kč. Je třeba uvést, že ve srovnávaných případech bylo poškozeným také dítě a pachatelem osoba blízká. Intenzita sexuálního jednání pachatele byla však o mnoho větší (mj. opakované soulože, anální styk, felace). Na druhou stranu od doby, kdy bylo v těchto případech rozhodnuto, uplynul nějaký čas, v jehož průběhu došlo k inflaci (např. v roce 2022 byla průměrná míra inflace za celý rok 2022 činila 15,1 % - zdroj <https://www.cnb.cz/cs/verejnost/servis-pro-media/komentare-cnb-ke-zverejnenym-statistickym-udajum-o-inflaci-a-hdp/Inflace-v-prosinci-2022-zpomalila/>). Je tudíž zřejmé, že kupní síla peněz oproti dřívějšímu rozhodla.
48. Při úvahách o výši přiměřeného zadostiucnění vzal soud v úvahu i výdělkové možnosti obžalovaného. Obžalovaný je ■■■■■ etý muž, který je podle svého sdělení vyučeným ■■■■■. Je předpoklad, že obžalovaný má před sebou ještě nejméně ■■■■■ let produktivního věku. Pokud je v současnosti obžalovaný nezaměstnaný, je s ohledem na jeho kvalifikaci předpoklad, že v budoucnu zaměstnání bez problému získá. Pokud nyní trpí obžalovaný duševními zdravotními problémy, které dává do souvislosti s projednávanou trestní věcí, je předpoklad, že tyto v budoucnu odezní a obžalovaný bude praceschopný. Odvolací soud neshledal, že by pro obžalovaného byla v budoucnu částka 300 000 Kč likvidační (srov. 4 Tdo 482/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 11 Tdo 654/2019).
49. Odvolací soud uzavírá, že výše přiměřeného zadostiucnění byla stanovena s ohledem na kritéria uvedená výše odst. 47., tak aby byla proporcionální a reálná k možnostem obžalovaného (viz odst. 48.). Pokud je poškozená přesvědčena o tom, že tento přiznaný nárok neodpovídá zásahu do jejích osobnostních práv, intenzitě negativního prožitku, příkoří, jakož i z toho vyplývajícím důsledkům do budoucna, je třeba, aby svůj nárok ve zbytku uplatila v řízení před civilními soudy, na které byla se zbytkem svého uplatněného nároku odvolacím soudem podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázána.

V.

Závěr

50. Jak vyplynulo z výše uvedeného, Vrchní soud v Praze shledal jak odvolání obžalovaného ■■■■■ tak odvolání poškozené nezletilé ■■■■■ částečně důvodnými, a proto napadený rozsudek částečně zrušil pode § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 tr. ř. a znovu ve věci rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku **je** možno podat **dovolání**. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to v neprospěch i ve prospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho dotýká, a to pouze prostřednictvím svého obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť takto bylo označeno. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud a jeho nutný obsah je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 7. srpna 2023

JUDr. Kateřina Jonáková, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

